

Toen was geluk heel gewoon

Hoe krom gaan media en voetballers met elkaar om? Bestaat er zoiets als een erecode?

Of is het alleen maar eenrichtingsverkeer? Wie is de uitvinder van de vaak verafschuwde mixed zone? Na de bekernederlaag tegen Volendam staat de NOS-verslaggever aan de rand van het trainingsveld bij Ajax en wordt als een kleine jongen terecht gewezen door Marco van Basten. Moet een professional zich dit kinderachtige gedrag laten welgevalen? Gaan we de bewuste zone ook al creëren bij de trainingen? Of doen we dat alleen als het weer eens tegen zit. Na de winst, enkele dagen later, op PSV is de pers van natuurlijk harte welkom. Hoezo hypocriet? Zo nu en dan bespeur ik het ook in het amateurwereldje. Ook daar is het niet denkbeeldig dat er, op een dag, warempel een mixed zone wordt ingesteld.

Mijn gedachten gaan terug naar de Arena bij het debuut van Danny Blind als trainer van Ajax tegen PSV. Hoe naïef, ik dacht eerst nog dat de mixed zone zich zeer nabij de kleedkamers zou bevinden. Niets is minder waar. In een gracht tussen tribune en veld staan rijen met dranghekken en wacht een bonte verzameling van verslaggevers op een quote van een speler of een trainer. Alsof we ons in een dierentuin bevinden, waar aan de andere kant van het hek met smart wordt gewacht op een stukje brood dat wordt toegeworpen. Het tart elke beschrijving hoe krom de verhoudingen zich in de loop der jaren hebben ontwikkeld. Ook de media mogen de hand in eigen boezem steken want de spelers in de hedendaagse Nederlandse competitie worden wel heel snel groot gemaakt en tot sterren verheven. En dankzij dezelfde media geloven ze nog steeds, dat ze onaantastbaar zijn. Als ik me niet vergis is deze status op dit moment op zijn minst discutabel te noemen.

In Europees verband wordt meewarig gekeken naar deze vorm van misplaatst zelfvertrouwen. Enige zelfreflectie is op zijn plaats, want we liggen lichtjaren achter op andere landen. De enige Europese beker die echt telt, werd voor het laatst door een Nederlandse club gewonnen in 1995. Waarvan akte. Ik herinner me als de dag van gisteren een interview in dat jaar met Louis van Gaal. De Europees kampioen van die dagen was in voorbereiding op de wereldtitelstrijd in Tokio. Samen stonden we op een stoel aan de rand van het veld van VC Vlissingen aan de Irislaan. Op deze wijze hebben we de laatste minuten van de wedstrijd kunnen volgen over de hoofden heen van handtekeningenjagers. Met enige trots mag ik melden dat ik met terugwerkende kracht beschik over historisch materiaal, want ik kreeg met de opmerking over een speler van Ajax zomaar gelijk van de succestrainer. Het staat natuurlijk op band.

Van een mixed zone had nog nooit iemand gehoord, laat staan dat er sprake was spastisch gedrag. Terwijl op dat moment wel degelijk prijzen werden gewonnen op internationaal niveau. Een totaal ander en minder bombastisch scenario met respect voor elkaar, toen geluk nog heel gewoon was. Want zonder de media is een voetballer en een trainer een nobody.

Het is de hoogste tijd voor de sportieve variant van de kredietcrisis die iedereen weer met beide voeten op de grond zet en het kaliber van de vedetten van vandaag op de juiste waarde schat.

Joop van der Laan